

**TADY SE
ZASTAVIL**

JIŘÍ SUCHÝ, FERDINAND HAVLÍK

DR. JOHANN FAUST, PRAHA II, KARLOVO NÁM. 40

PREMIÉRA
26. 6. 2021
V DIVADLE ROKOKO

REŽIE VLADIMÍR MORÁVEK
DRAMATURGIE JANA SLOUKOVÁ
SCÉNA MARTIN CHOCHOLOUŠEK
KOSTÝMY SYLVA ZIMULA HANÁKOVÁ
HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ JIŘÍ JANOUCHEK
POHYBOVÁ SPOLUPRÁCE LEONA QAŠA KVASNICOVÁ

NÁPOVĚDA VERONIKA KOUDELKOVÁ
INSPICE TOMÁŠ SLAVÍK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Marcela Černá. Maskérna Kristýna Koryntová, Nina Jirasová a Olga Frydriřchová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký. Výroba dekorace Petr Vaňáč, CENTRUM REKLAMY s.r.o.

OBSAZENÍ

DR. JOHANN FAUST,
LEGENDÁRNÍ VĚDEC, KTERÝ SE NA
VLASTNÍ ŽÁDOST OCITÁ V ROCE 1945
MARKÉTKA, PODNIKAVÉ DĚVČE,
V NĚMŽ SE VĚDEC ZHLÍDNE
PAN VÁGNER,
VRCHNÍ V HOTELU ALCRON,
VLASTENEC A TROCHU ŠMELINÁŘ
REŽISÉR FROSCH,
OPILEC A NACISTA Z PŘESVĚDČENÍ
BRANDER,
HEREC, HVĚZDA NĚMECKÉHO FILMU
LOTTE, HEREČKA A ROVNĚŽ HVĚZDA
CHRISTEL, HEREČKA, DALŠÍ HVĚZDA
ZORKA, ČESKÁ BAROVÁ ZPĚVAČKA,
NEMILUJÍCÍ SPOLEČNOST, PRO NIŽ ZPÍVÁ

KRYŠTOF KRHOVJÁK
KATEŘINA MARIE FIALOVÁ
MILAN KAČMARČÍK
TOMÁŠ HAVLÍNEK
ZDENĚK PIŠKULA
DANA BATULKOVÁ
IVAN LUPTÁK
NINA HORÁKOVÁ

ORCHESTR OŽIVLÝCH REKVIZIT A ŠKROBENÝCH HLAV

VOKÁLY

GABRIELA VERMELHO,
EVA VRBKOVÁ

KLARINET, SAXOFON

DAVID VROBEL /
ROBERT MITREGA

BICÍ BASA KLAVÍR

MICHAL NOSEK / JAKUB EBEN
ONDŘEJ ŠRÁMEK
JIŘÍ JANOUCHEK /
TANITA YANKOVA

V inscenaci zazní kromě melodií Ferdinanda Havlíka také písně Jiřího Šlitra *Motýl*, *Taková láska* a *Jó, to jsem ještě žil* a citace z písní *Pramínek vlasů* (hudba Jiří Suchý) a *Hluboká vráska* (hudba Fats Domino a Dave Bartholomew), všechny s texty Jiřího Suchého.

DR. JOHANN FAUST,

DIVADLO SEMAFOR, PRAHA

„Udělal jsi toho pro mne už hodně, to jo. Ale ani jednou jsem nezatoužil, aby některý okamžik setrval, jestli jsi si toho všiml. Jinými slovy: jsi žabař, kterej si myslí, že mě oslní lacinejma trikama. A ted' dobře poslouchej: chci od tebe zážitek, kterej by ve mně vzbudil emoce odpovídající mému postavení ve světové literatuře. Takovej zážitek očekávám. Průměr si nech pro průměrný, kund'abo!!!“

Faustovské téma Jiřího Suchého pokoušelo opakovaně. Poprvé se s ním autorsky utkal už v roce 1959 ve hře *Faust, Markéta, služka a já*, kterou napsal společně s Ivanem Vyskočillem pro Divadlo Na zábradlí. Moralita o slavném „lékaři práv a inženýrovi estetiky“, který potká moderní chuligánku Markétu, byla teprve druhou činoherní premiérou této scény. Paradoxně ale znamenala také rozloučení Jiřího Suchého s tímto divadlem, které před necelým rokem spoluzaložil.

„Faust ze Zábradlí je typem pokryteckého moralisty a kariéristy, který svou důvěryhodnou vizáží a líbivými slovy kdekoho pomýlí. Tento doktor je také dokonale neschopen už jen si vymyslet nějaký závažnější, důstojnější problém. Na Zábradlí zvolil si proto za představitele tohoto individua svého klavíristu a skladatele Jaromíra Vomáčku, který dokázal projít hrou s tak báječně prostoduchou tváří, že nám třináctiměsíční kluk ve srovnání s ním připadne jako hotový existencialista. Faust se však dozvídá, že se má dík Goethovi dostat do literatury, ovšem jen pod podmínkou, že bude mít ‚velký problém‘. A poněvadž je to člověk ctižádostivý, kariéry dychtivý, problém si opravdu opatří. Dodá mu jej do 15. století Mefisto, a to v podobě krásné Markéty z 20. století, jedné z těch dívek našich dnů, o nichž se říká, že ‚mají pošramocenou pověst‘.“ (František Černý, *Divadelní noviny*, 1959)

Suchého druhá faustovská variace spatřila světlo světa už v Divadle Semafor, a to v roce 1966. Úspěšná pražská scéna se v tomto roce nacházela v období,

kdy se nakrátko rozešly herecké cesty hlavních hvězd Jiřího Suchého a Jiřího Šlitry a každý z nich si nazkoušel v Semaforu svůj vlastní recitál. Výsledkem byly dvě inscenace s premiérami krátce po sobě – Jiří Suchý vytvořil *Benefici* a Jiří Šlitra *Đábla z Vinohrad*. V *Benefici* ztvárnil Jiří Suchý poetického tuláka, který se na svém putování světem utká mimo jiné se dvěma základními díly světové dramatické literatury – *Hamletem* a *Faustem*.

„Suchý je tu znovu výborný kabaretiér a zároveň hraje konkrétní typ kabaretiéra. V jeho podání je to člověk s chlapecky bezelstným, plachým a vnímavým srdcem, něžný, bez sentimentality, jemně ironický a vzácně sebeironický. Je výmluvnější stručným vtipem, písničkou nebo slovní hříčkou než rozlehlejší hamletovskou a faustovskou parodií, která působí zdoluhavěji. Uprostřed velkého světa jako by si vytvořil svůj malý svět skromných, prostých věcí a vztahů, věrných lásek a kamarádů, hravý svět humoru, v němž je spolu s optimismem vždycky přítomna také kapka tuláckého stesku.“ (Jaroslav Opavský, *Rudé právo*, 1966)

Do třetice – definitivně a mimořádně úspěšně – se pak k faustovskému tématu Jiří Suchý vrátil ve hře *Dr. Johann Faust, Praha II, Karlovo nám. 40*. Premiéra se v Divadle Semafor uskutečnila 14. února 1982, právě v den sedmatřicátého výročí bombardování Prahy na sklonku druhé světové války, tedy události, o které hra sama vypráví.

Faust v této variaci slavného příběhu zadá d'áblovi úkol, aby požitky, které mu jsou přislíbeny, mohl zakusit až za pět set let od podpisu smlouvy. Proslulý učenec se tedy ocitne v únorové Praze roku 1945 na apokalyptickém večírku německých filmařů a seznámí se zde s jednou d'ábelsky krásnou dívkou Markétou...

„A pak už jsou na jevišti jenom dvě postavy – Faust Jiřího Suchého a podnikavé děvče Markétka, ve kterém se vědec zhlídne (Jitka Molavcová). Oba

obohacují své vyhraněné komické herectví o některé nové prvky a – zřejmě díky režii – přistupuje v celé hře ke slovnímu humoru i humor „pro oko“. S charakterem představení bezzbytku koresponduje swingem odkojená Havlíkova hudba využívající při interpretaci převážně akustického klavíru; skvělým číslem je výstup muzikantského kvarteta, ve kterém se to jenom blýská hudební i situační komikou. Suchého texty opět překvapí mnoha nádhernými metaforami, lidským poselstvím, protiválečným apelem a nápaditými pointami (což je vlastně možno napsat i o hře jako takové).“ (Miloš Skalka, Květy, 1982)

V režii Jiřího Menzela stanul na jevišti kromě stálých členů Semaforu také výrazný vzácný host – herec Svatopluk Beneš, který byl dokonalý jako vrchní Vágner, živoucí připomínka dávných časů. Především zde však po boku Jiřího Suchého poprvé stanula Jitka Molavcová jako jeho rovnocenná herecká partnerka.

Od smrti Jiřího Šlitra v prosinci roku 1969 hledal Jiří Suchý marně náhradu za svého nejbližšího uměleckého druha. Fenomenální úspěch baladyády *Kytice* z roku 1970 potvrdil v pozici nového autora semaforických písní Ferdinanda Havlíka. Postavení hlavního hereckého partnera zůstávalo ovšem stále prázdné. Chvilí se zdálo, že ne na dlouho. V *Kytici* totiž exceloval v Praze dosud neznámý komik z ústeckého Kladivadla Josef Dvořák a úspěšně se v ní objevila také vítězka pěvecké soutěže Talent 70, „holčička s kytarou“ Jitka Molavcová. A právě s nimi dvěma se poté Jiří Suchý pokusil sestavit komickou trojici a společně vystoupili v roce 1974 jako Kašpar, Melicharová a Baltazar v inscenaci *Elektrická puma*. O rok později se však tato jevištní trojice klaunů rozpadla, rozdílné herecké poetiky Josefa Dvořáka a Jiřího Suchého se ukázaly neslučitelnými, houstla i atmosféra v divadle a vzrůstala konkurence mezi semaforickými uměleckými skupinami Jiřího Suchého, Miloslava Šimka a posléze i nově založenou skupinou Josefa Dvořáka. Jiří Suchý v této době navíc téměř nemohl vystupovat v televizi a rozhlase a pronásledoval ho odliv diváků.

Premiéra *Dr. Johanna Fausta, Praha II, Karlovo nám. 40* v únoru 1982 znamenala však nový nádech. Inscenací se podařilo navázat na velký úspěch *Kytice*, stala se startem nové éry Semaforu a především definitivním počátkem jednoho zásadního divadelního partnerství...

HEREČKA BAVARIA FILMU

Když válka začala tak na bitevním poli
O ruku přišel můj kamarád Kurt
Za dva dny na to dostala jsem roli
Svou první roli Nebyla moc velká
Hrála jsem služku v lepší rodině
Byla jsem sladká jako karamelka
Gnädige Frau Herr Anton ist schon da
Snad řekla jsem tu větu trochu slušně
Protože zanedlouho na to už mně
Další režisér nabídl roli novou
Já dělala mu tenkrát drahoty
Ohledně nahoty
Taková romantická scénka u jezírka...

Sedávala jsem potom často v baru
Kde režiséři nejrůznějších tvarů
Do ucha šeptali mně děsný cancy
Tak banální jako ta hudba k tanci
Já ale nedala jsem na sobě nic znát
Herečka přece musí umět hrát
A vznikla z toho revuální role
Já tančila jsem na skleněném stole
Mein Liebling ist ein Kapitän
Er hat die ganze Welt gesehen
Im Häfen ging er durch die Lumpenviertel
Ganz allein und ohne Rettungsgürtel...

Jednou jsme jeli klukům od Luftwaffe
Probudit jejich vlastenecký city
Noc byla černá jako kdysi kafe
A já jsem stála mezi messerschmitty
A zpívala jsem se smíšeným sborem
V tom hangáru Am Brunnen vor dem Tore...
Pak na mně jeden pilot mámil fotku
Že si mě jako vezme do letadla
Vzal si mě jednou a hned jsem s ním spadla
Prý si ho vyhlíd nákej Angličan
To stalo se mi nejednou že chlap se
Dobelhal k smrti s mojí fotkou v kapse
Znám herečky kterým to lichotí

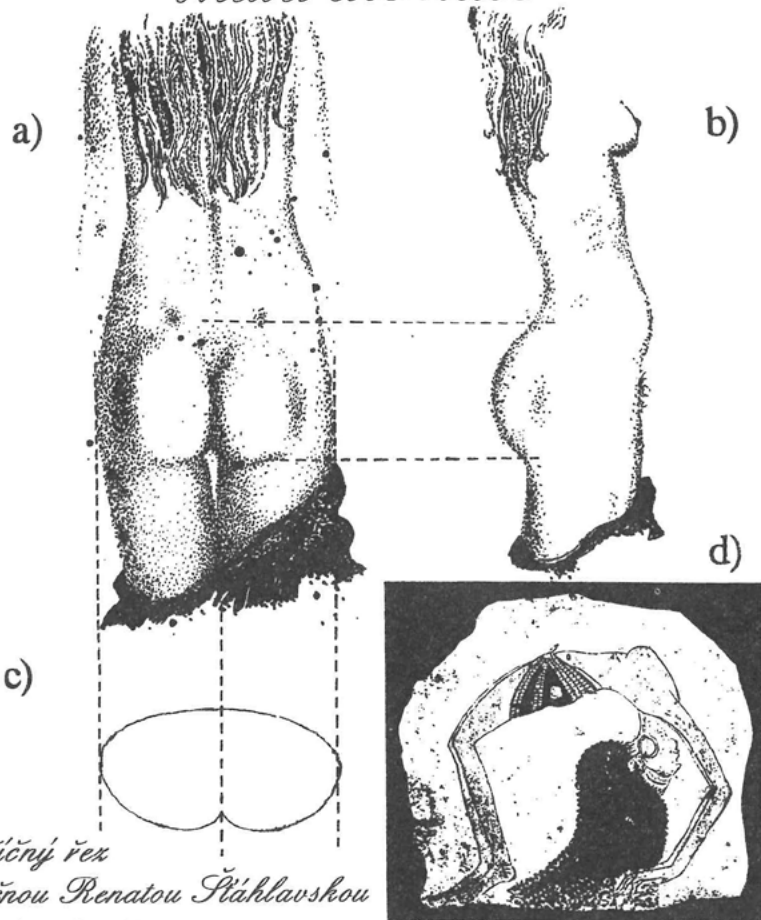
Už pátým rokem dělám kariéru
A pár marek mám v bance na svém kontě
Bratra a tátu na východní frontě
A z okna koukám přímo do kráteru
Zůstal tam po bombě co padla na mámu
Zatím co já jsem spala po flámu
V cizím bytě

Navrch jsem veselá
V duši mám kýbl špíny
Černý jak košile co nosil Mussolini

(Jiří Suchý, 1982, báseň původně recitovala Christel ve hře *Dr. Johann Faust*, později byla vypuštěna)

Tab. 8

Malá ale naše

*Příčný řez
slečnou Renatou Štáhlavskou
povíxeny v červenci t.r.
s lask. souhlasem p. rodičů*

*Malou ale naši
znali už staří Egypťané*

ACH

je citoslovce. Má tedy co dělat s citem. Používají ho převážně ženy, a to k vyjádření blaženého pocitu, nebo alespoň k jeho předstírání. Pokud použijí samotného ach, je to dobré. Širší tvar ach ne nebývá u mužů příliš oblíben – obvykle to však nebývá poslední slovo. Ach je slůvko romantické a dnes se vyskytuje spíše v literatuře než ve skutečném životě. Vyskytne-li se však ve skutečném životě, pak to stojí za to!

KLÍN

je slovo mnoha významů. Klínem, jak praví přísloví, vyražejí se klíny, ve starém válečnictví se slovem klín označoval útočný šik, nás ale zajímá, že na mapě dívčího těla, jižně od břicha, leží místo, které básník nazývá klínem. Na svém vrcholu stojící rovnoramenný trojúhelník je středem těla ženy a občas se na několik okamžiků stává i středem vesmíru. (Toto heslo mělo by být v lexikonu vlastně zapsáno klínovým písmem.)

BOKY

zastávají na velvyslanectví ženské krásy funkci kulturního ataše: jsou motivem milostných básní, jejich křivky se zmocňují i výtvarníci, jejich zavlnění postřehne citlivý posluchač i v mnohé kompozici hudební. Tím, že se boky staly uměleckým artiklem, neztratily nic na své účelnosti. Díky jim odolává ruka ovinutá kolem pasu zemské tíži. Pokud neodolává, znamená to, že je dívka útloboká, což má svůj půvab, anebo že pán tak trochu napomáhá gravitaci, což má taky svůj půvab.

ŇADRA

jsou dva přírodní úkazy zdobící dívčí hrud'. Poměrně jednoduchým tvarem je tu dosaženo značného účinku, díky kterému se ňadra čestně umístila v krásné literatuře, ve výtvarném umění i ve filmu. Jen hudba nám v líčení ňader poněkud zaostává. V básních bývají ňadra přirovnávána k holubicím, poupatům nebo jablkům, ale ve skutečnosti jejich klenba připomíná kopuli chrámu na Karlově, anebo horu Říp, na níž se praotci Čechovi tak zalíbilo.

NOHY

jakožto dopravní prostředek do této stati zahrnovat nebudeme. Tím tedy odpadnou nohy mužské. Noha ženy však má kromě chůze i jiné, důležitější poslání, kterým se zabírají mnohé vědecké disciplíny, estetikou počínaje a psychopatologií konče. Noha ženy má splňovat některé nároky: má být malá, může však být i větší. Lýtka mají být štíhlá, i když – přízně si – pěkně oblá lýtka netřeba zatracovat. Uprostřed nohy se nachází tzv. koleno a od tohoto momentu vzhůru získává noha kvapem na objemu, ale i na působivosti. Noha pak pokračuje dále, neponechává si však svůj název.

NA DOBRÉ ADRESE

Na místě barokního Mladotovského paláce neboli Faustova domu na pražském Karlově náměstí bývalo kdysi pohanské obětiště. Později kolem kráčely korunovační průvody a střídali se zde pozoruhodní nájemníci. Bydlel tu například Prokop, novoměstský pražský písař, Jaroslav Kapoun ze Svojkova, šlechtic st'atý za hrdelní zločin, nebo doktor Jan Kop, lékař císaře Ferdinanda I. Legendární doktor Faust zde nikdy nepobýval, přesto díky němu vstoupila pozoruhodná stavba do lidových pověstí. Údajně Prahu dvakrát navštívil a měl zde vydat čarodějnou knihu. Několik doložených obyvatel však bylo skutečně spjato s okultismem a magií, nejslavnějším je bezesporu dvorní alchymista na dvoře císaře Rudolfa II. Edward Kelley, který dům získal v roce 1587. Pokoušel se zde změnit olovo ve zlato, stvořit elixír mládí a mluvit s anděly. Pozůstatky jeho tajemných textů se našly na freskách domu. Ve stejné době v domě žil také astrolog Jakub Krucínek a stal se tu zločin kvůli údajně nalezenému pokladu. Hrabě Ferdinand Antonín Mladota ze Solopysk, který se zajímal o fyziku a chemii, měl zase v domě mnoho záhadných přístrojů, nejspíše na principu optiky, elektřiny či magnetismu, a při jeho pokusech se prý celá Praha modlila za spásu svých duší. Dům poté spadl do majetku Arcibiskupství pražského a dnes je využíván Všeobecnou fakultní nemocnicí a 1. lékařskou fakultou. Na sklonku války při bombardování Prahy byl Faustův dům zasažen leteckou pumou, která nevybuchla a zůstala zde zázračně ležet. I to je považováno příznivci okultismu za projev magické ochrany. Tajemství je kolem Faustova domu mnoho, podle pověstí existovala tajná chodba vedoucí k Novoměstské radnici, měl se zde nacházet bájný pramen, ve stropě byl nalezen otvor přímo odkazující k faustovské legendě a objevily se i podivné nálezy včetně zazděných dětských botiček a koster mnoha koček.

TVŮRCI

VLADIMÍR MORÁVEK

Absolvoval režii na brněnské JAMU, v letech 1989–96 byl režisérem Divadla na provázku, od roku 1997 působil jako umělecký šéf Klicperova divadla v Hradci Králové. Za jeho vedení bylo toto divadlo třikrát vyhlášeno Divadlem roku, jedenáct jeho inscenací bylo nominováno na Inscenaci roku. V roce 1998 získal za projekt *Noci antilop* Cenu Nadace Českého literárního fondu. Spolupracoval s mnoha českými divadly (Národní divadlo, Divadlo Na zábradlí, Divadlo v Dlouhé, Divadlo na Vinohradech). Má za sebou úspěšné zahraniční inscenace (Götteborg, Paříž). Jeho film *Nuda v Brně* získal pět Českých lvů. V letech 2005–17 byl uměleckým šéfem Divadla Husa na provázku. Vytvořil zde oceňované projekty *Sto roků kobry*, *Perverze v Čechách* aj., divadlo za jeho vedení získalo mnoho ocenění a zúčastnilo se mj. prestižního mezinárodního festivalu v Avignonu.

JANA SLOUKOVÁ

Absolventka činoherní dramaturgie pražské DAMU, paralelně vystudovala také obor teorie a kritika. Od roku 2008 působila jako dramaturgyně Klicperova divadla v Hradci Králové, kde se podílela na desítkách jednotlivých inscenací s režiséry Davidem Drábkem, Vladimírem Morávkem, Janem Fričem, Danielem Špinarem a dalšími. V roce 2017 přijala nabídku stát se uměleckou šéfovou této scény. Během svého hradeckého působení byla také dramaturgyní mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů. Dramaturgicky spolupracovala i s dalšími českými scénami, mj. s Divadlem Na zábradlí, Divadlem Petra Bezruče, Letními shakespearovskými slavnostmi a Městským divadlem Kladno. Kromě praktické dramaturgie se věnuje překládání z němčiny. Od sezony 2019/2020 je šéfdramaturgyní Městských divadel pražských.

MARTIN CHOCHOLOUŠEK

Scénografii vystudoval na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Po absolutoriu byl tři roky v angažmá v Dejvickém divadle, kde je podepsán pod řadou inscenací (např. *Příběhy obyčejného šílenství*). Z dalších jeho scénografií je nutné zmínit například *Akvabely* (Cena Alfréda Radoka 2005, královéhradecké Klicperovo divadlo), *Věc Makropulos* a *Višňový sad* (Divadlo na Vinohradech) nebo Verdiho operu *Macbeth*, *Srpen v zemi indiánů*, *Kámen*, *Co se stalo, když Nora opustila manžela* (Národní divadlo). S režisérem Vladimírem Morávkem spolupracuje dlouhodobě (*Romeo a Julie*, *Dokonalé štěstí aneb 1789*, *Naprosto neuvěřitelná událost: Ženitba*, *Ubu králem: svoboda!*, *Balada pro banditu*). Pravidelně působí jako scénograf také v zahraničních divadlech (Švédsko, Německo aj.).

SYLVA ZIMULA HANÁKOVÁ

Vystudovala výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity a scénografii na JAMU. Od roku 1986 pracuje jako kostýmní návrhářka pro divadlo, film a televizi. Věnuje se také volné tvorbě a autorskému šperku (řada samostatných výstav v Praze, Brně, Vídní). Spolupracovala s divadly po celé ČR (např. Divadlo Husa na provázku, Divadlo Radost Brno, Klicperovo divadlo Hradec Králové, Národní divadlo Praha, Dejvické divadlo, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Na Fidlovačce, Pražské komorní divadlo a další), nejčastěji s režiséry Vladimírem Morávkem, Jurajem Deákem, Davidem Jařabem, Miroslavem Krobotem, Vlastimilem Peškou aj. Spolupracovala i se zahraničními divadly (Göteborg, Paříž). Vytvořila řadu kostýmů pro film a televizi (*Císař a tambor*, *Vaterland*, *Maharal*, *Hlava-ruce-srdce*, *Četnické humoresky* aj.).

JIŘÍ JANOUCH

Vystudoval Lidovou konzervatoř, obor klavír, a poté skladbu a aranžování na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Následovalo působení v mnoha různých hudebních uskupeních napříč žánry (jazz, fusion) především v zahraničí, mj. dva roky v USA, dále v Řecku, Německu, Rakousku a Dánsku. V Čechách spolupracoval s mnoha divadly – například se Semaforem, Činoherním klubem, Městským divadlem Kladno. S Městskými divadly pražskými spolupracuje více než patnáct let, jeho první inscenací zde byla *Šakalí léta*. Skládal hudbu a vytvářel aranže pro mnoho dalších inscenací (*Tančírna 1918–2018*, *Bedřich Smetana: The Greatest Hits, 60's aneb Šedesátky, I ♥ Mamma, V+W Revue, Fialové květy štěstí*). Jako korepetitor se v poslední době podílel na inscenacích *Bez hany a Elefantazie*. Skládá také hudbu pro reklamní spoty, animované filmy, zabývá se aranžováním lidových písní.

LEONA QAŠA KVASNICOVÁ

Zakladatelka tanečních skupin Crazy dancers, Free Dance Group a IF. V roce 1990 zahájila studium taneční pedagogiky na JAMU v Brně, poté studovala v Nizozemí na muzikálové škole Rotterdamse Dansacademie a od roku 2000 choreografii na HAMU v Praze. Jako tanečnice účinkovala v mnoha mezinárodních projektech (Švýcarsko, Francie, Německo). V letech 1997–99 byla sólistkou Bratislavského divadla tance, v roce 2000 členkou Baletu Praha, tančila v projektech předních českých choreografů (Jan Kodet, Lenka Ottová). Spolupracovala se školou tance Anity Hatjieflychiou na Kypru. V Praze založila vlastní taneční studio Dance House. Jako choreografka se podílela na řadě inscenací: *Galileo*, *Excalibur*, *Kabaret*, *Can can* (DJKT Plzeň), *Elixír života*, *Balada pro banditu* a *Cirkus Havel* (Divadlo Husa na provázku), *Peklo* (MD Brno) aj. Podílela se také na mnoha televizních projektech a show.

HERCI

KRYŠTOF KRHOVJÁK

V Městských divadlech pražských je od sezony 2019/2020. Vystudoval módní návrhářství ve Frýdku-Místku. Studia herectví na KALD DAMU pod vedením Jana Mikuláška a Dory Viceníkové absolvoval rolí koktavého Vaška v autorské inscenaci *Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2018* (režie Petr Erbes a Boris Jedinák). Od začátku studií na DAMU spolupracuje s divadelním souborem Tygr v tísní ve Vile Štvanice. Hrál tam v inscenacích *Synáčci* Tomáše Loužného, *Vořezávátka* a *Berlín Alexanderplatz* Iva Kristiána Kubáka a Marie Novákové. Dále hostuje v divadle D21 v titulní roli inscenace *Utrpení mladého Werthera* režiséra Jakuba Šmída. V současném repertoáru Městských divadel pražských hraje již v sedmi inscenacích. Objevil se i před kamerou ve filmu *Jan Palach* nebo v televizních seriálech *Specialisté* a *Svět pod hlavou*.

KATEŘINA MARIE FIALOVÁ

Členkou souboru Městských divadel pražských je od roku 2020. Narodila se v Pardubicích a od dětství se věnovala hře na klavír (několikrát získala 1. cenu na Prague Junior Note), zpěvu, tanci a stepu, ve kterém čtyřikrát získala titul Mistryně světa, třikrát titul Mistryně Evropy a několikrát titul Mistryně České republiky. Vystudovala hudebně dramatické oddělení brněnské konzervatoře. V šestnácti letech udělala konkurz na hlavní roli do muzikálu *Let snů LILI* v režii Petra Gazdika v Městském divadle Brno. Ve čtvrtém ročníku konzervatoře nastoupila do prvního ročníku JAMU, obor Muzikálové herectví, ale po necelém semestru studium ukončila. Po absolvování konzervatoře přijala nabídku angažmá v Městském divadle Brno, kde si zahrála jak na muzikálové scéně (*Pískání po větru*, *Děsnej pátek*, *Horečka sobotní noci*, *BIG*), tak v činohře (*Malý rodinný podnik*, *O myších a lidech*, *Ryba po*

tmě, *Čarodějky ze Salemu*, *Anna Karenina*, *Nebezpečné vztahy*, *Žitkovské bohyně*, *Ztracený ráj*). V roce 2019 se zúčastnila soutěže *Tvoje tvář má známý hlas*, kde skončila na druhém místě.

MILAN KAČMARČÍK

V Městských divadlech pražských je od roku 2016. Vystudoval ostravskou konzervatoř a už od druhého ročníku hostoval v Divadle Petra Bezruče. Ve čtvrtém ročníku dostal nabídku na angažmá do Národního divadla moravskoslezského, ale po vojenské základní službě se na rok a půl k „Bezručům“ vrátil, aby mohl pracovat se svým oblíbeným režisérem Josefem Janíkem. Poté působil v Národním divadle moravskoslezském. Na obou ostravských scénách se představil ve výrazných rolích jako Romeo, Roberto Zucco, Orestes, Radúz, Jan Ratkin, Tuzenbach, Julien Sorel, ale třeba i v roli Blanche DuBois ve Williamsově *Tramvaji do stanice Touha*. V roce 2002 odešel do angažmá v pražském Švandově divadle, kde zůstal do roku 2010. I tady si zahrál výrazné role (Jean-Pierre Roch v *Čase katů*, Vojcek, Arbenin v *Maškarádě*, Islajev v *Měsíci na vsi* aj.). Průběžně hostoval také v Městském divadle v Mostě, Mladé Boleslavi, v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, ve Strašnickém divadle či Na Fidlovačce.

TOMÁŠ HAVLÍNEK

V Městských divadlech pražských je od sezony 2018/2019. Absolvoval hudební gymnázium a první divadelní zkušenosti získal v karlovarském Divadle Dagmar. Během studia herectví na pražské DAMU již hostoval v Divadle pod Palmovkou a v Divadle na Vinohradech. Po absolutoriu v roce 2015 nastoupil do stálého angažmá v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, kde v průběhu tří let ztvárnil mimo jiné role v inscenacích *Shakespeare v Hollywoodu*, *Knězovy děti* nebo *Zavolejte Jeevese*. Za role v *Katech* Martina

McDonagha a *Donu Juanovi* získal v roce 2018 Jihočeskou Thálii. Za roli Piora Waltera v inscenaci *Andělé v Americe* se dostal do širších nominací Cen Thálie 2019. Kromě herectví se Tomáš Havlínek věnuje i hudbě, deset let hrál v symfonickém orchestru a jako houslista vystupuje s několika uskupeními různých hudebních žánrů. Spolupracuje se souborem Tygr v tísní a zahrál si i v mnoha filmech a televizních seriálech.

ZDENĚK PIŠKULA

Členem Městských divadel pražských je od sezony 2019/2020. Zdeněk Piškula se narodil v Praze. Do 10 let hrál fotbal, potom začal chodit na breakdance a zúčastňoval se nejrůznějších konkurzů na televizní projekty, kde získával první úspěchy. I díky tomu se už od svých třinácti let stal vyhledávaným televizním a filmovým hercem, diváci ho velmi dobře znají ze seriálu *Vyprávěj*, kde ztvárnil hlavní roli Honzíka, roli Bruno Macka pak ztvárnil v seriálu *Doktoři z Počátků*. Výrazné role natáče i ve filmech, hrál mimo jiné v oblíbené pohádce *Tři bratři* režiséra Jana Svěráka. Jeho divadelní cesta vedla přes studium hudebně-dramatického oboru na Pražské konzervatoři. Poté účinkoval například v Divadle U22 v dramatu *Punk Rock* Simona Stephense, které režíroval Filip Bařina, či v agentuře Harlekýn (Williamsův *Skleněný zvěřinec* se Simonou Šašovou v hlavní roli). K jeho posledním filmovým pracím patřil *Zlatý podraz* v režii Radima Špačka. V roce 2016 se zúčastnil taneční soutěže *StarDance* a stal se vítězem. V Městských divadlech pražských nastudoval nejdřív hlavní role v inscenacích *Moře* a *Romeo a Julie*, poté přijal nabídku stát se stálým členem hereckého souboru.

DANA BATULKOVÁ

V Městských divadlech pražských je od roku 1997. K divadlu ji přivedla spolupráce s recitačním studiem Violy. Na DAMU absolvovala roli Jill ve hře *I motýli jsou*

volní. Poté prošla oblastními scénami v Kladně a Mladé Boleslavi. Od roku 1983 spolupracovala s Volným spojením režisérů na různých divadelních projektech, především v Divadle v Řeznické. Odtud vedla její cesta v roce 1997 do divadla Komedie, kde zažila pět šťastných tvůrčích let pod vedením režisérů Jana Nebeského a Michala Dočekala. Po Dočekalově odchodu do Národního divadla v roce 2002 hrála pod vedením Zdenka Potužila a poté Tomáše Svobody v divadle Rokoko a zároveň hostovala na dalších scénách. Diváci ji dobře znají i z filmu a televize. Hrála například v komedii Milana Šteindlera *Vrat' se do hrobu*, v dramatu Benjamina Tučka *Děvčátka*, televizní hře *Maryška* Sabyiny Remundové a *Nezvěstný* v režii Pavla Kačírka. Popularitu jí přinesly televizní seriály *Redakce*, *Náměstíčko*, *Horákoví*, *Hraběnky*, *Comeback* nebo *Slunečná*.

IVAN LUPTÁK

V Městských divadlech pražských je od sezony 2020/2021. Vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU. V divadle DISK hrál například v inscenaci Jiřího Havelky *Velmi společenské tance* či ve svém dalším absolventském představení, Horváthově *Kazimírovi a Karolíně*. Už na konci čtvrtého ročníku DAMU v roce 2010 se stal členem hereckého souboru Divadla Na zábradlí. Po několika menších rolích zde dostal velkou hereckou příležitost v titulní roli variace na antické téma *Orestek* v režii Jana Friče, dále v roli Architekta Ulče v Havlově *Asanaci* či Andrea Sartiho v Brechtově *Životu Galileiho*. Spolupracoval poté kontinuálně mimo jiné s režiséry Janem Mikuláškem a Davidem Jařabem. Jeho filmovým debutem byla hlavní role Tomáše ve filmu *Anglické jahody*, hrál v TV filmu *Villa Faber* a v několika studentských snímcích. Divákům je známý i z řady televizních seriálů. Po odchodu z Divadla Na zábradlí hostoval také ve Studiu Hrdinů a Studiu DVA.

NINA HORÁKOVÁ

V Městských divadlech pražských je od roku 2015. Rodačka z Olomouce dokončila studium činoherního herectví na pražské DAMU v roce 2012. Již v průběhu studia prokázala svůj výrazný hudební talent v inscenacích Divadla Na Fidlovačce (*My Fair Lady*, *Hvězdy na vrbě*, *Šumař na střeše*, *Babička*) a v Divadle Kalich v muzikálech *Vlasy* a *Pomáda*. V roce 2014 nastoupila do angažmá v Městském divadle Mladá Boleslav, kde ztvárnila mnoho výrazných rolí, například Eržiku v *Baladě pro banditu*, titulní roli v Giraudouxově *Ondině*, Oonu Chaplinovou v inscenaci *Chaplin* aj. Účinkovala také v několika projektech pohybového spolku Veselé skoky (v parafrázi slavného muzikálu *Chabrus line* nebo grotesce inspirované Annou Kareninou *Ve stanici nelze*). Věnuje se rovněž dabingu. V Městských divadlech pražských hrála v inscenacích *Tančírna 1918–2018*, *Idiot*, *60's aneb Šedesátky* a v současné době ji můžeme vidět v inscenaci *Bez hany*, v muzikálech *Lazarus* a *Elefantazie* a v hudební komedii *Zítří swing bude znít* všude v režii Ondřeje Havelky.

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

VÍCE ZÁŽITKŮ!
VÍCE VÝHOD!
ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA
PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC,
ROKOKO A KOMEDIE, Z PRVNÍ ŘADY?
RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO
KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

VÍCE INFORMACÍ O VÝHODÁCH
PRO ČLENY KLUBU
NAJDETE NA NAŠEM WEBU
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ

BUĎTE V OBRAZE!

JIŘÍ SUCHÝ, FERDINAND HAVLÍK
DR. JOHANN FAUST, PRAHA II, KARLOVO NÁM. 40

Sedmá premiéra sezony 2020/21.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Jana Slouková.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

Nositele autorských práv k hudebně-dramatickému dílu zastupuje Dilia,
divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s., Krátkého 1, Praha 9.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými mikrofony a zařízením
Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.

Hudba v představení užita na základě licence OSA.

bnt attorneys
in CEE

ČAS.

PRAHA
PRAGUE
PRAHA
PRAG

ROKOKO MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ ABCKOMEDIE